

РЕШЕНИЕ

№ 3093

гр. София, 09.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 05.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **2178** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във вр. със Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Хемани М. М. Х., гражданин на П. срещу заповед рег.№ 5364з-275/11.02.2021г. на директора на Дирекция "Миграция"-МВР, с която е наложена ПАМ "отнемане право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България". В допълнителна молба по делото от 29.03.2021г. представя доказателства относно инвестиция.

Със заповедта, на основание чл. 40, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „отнемане на правото на пребиваване в Република България“.

В жалбата и в съдебно заседание чрез адвокат А. се поддържа, че заповедта е издадена в нарушение на административнопроизводствените правила, като в нея не е ясно описана фактичката обстановка и са посочени обстоятелства („акционерно дружество“, чиито облигации за били ликвидирани или че жалбоподателят е придобил българско гражданство на основание чл. 14а, ал. 1, т. 1, б. „б“ от ЗБГ), които не отговарят на действителното положение. Жалбоподателят не се е позовавал на чл. 14а, ал. 1, б. „б“ от ЗБГ, като нито е извършвал, нито е твърдял да е извършвал подобна инвестиция. Налице е смислово несъответствие между фактичкото и правното основание за издаване на акта, което от една страна, е нарушение на процесуалната норма на чл. 59, ал. 1, т. 4 от АПК, а от друга страна, води до неправилно прилагане на

материалния закон. Позовава се и на бланкетното рефериране към чл. 40, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, като разпоредбата съдържа деветнадесет различни хипотези на приложение, от които административният орган не е посочил конкретната норма и хипотеза на която отнема разрешението за пребиваване, което затруднява ефективната защита на адресата на мярката. Наред с това като друго съществено процесуално нарушение сочи, че административният орган не е обсъдил възраженията и аргументите, изложени от жалбоподателя в производството по издаване на акта. Позовава се и на нарушение на материалния закон, тъй като съответните релевантни правни норми били тълкувани и приложени неправилно. Жалбоподателят е получил разрешение за постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 7 от ЗЧРБ- като лице вложило 1 000 000 (един милион) лева в лицензирана кредитна институция в България по договор за доверително управление със срок не по-кратък от 5 години, като за същия срок влогът не се е използвал за обезпечаване на други парични кредити от кредитна институция в България. Счита, че видно от приложените доказателства е изпълнил изцяло изискването, като е държал влога си за период от 5 години и през това време същият не е използван за обезпечаване на други задължения. Според жалбоподателя разпоредбата на чл. 40. ал. 1. т. 1 от ЗЧРБ сочи, че разрешението за постоянно пребиваване се отнема, когато „вложението, за което чужденецът е получил постоянно пребиваване, бъде прекратено или прехвърлено на друго лице преди изтичането на определения от закона срок“. _В настоящия случай необходимият срок, за който е следвало да поддържа инвестицията е за срок „не по-кратък от 5 години“, арг. от чл. 25, ал. 1, т. 7 от ЗЧРБ - задължение, което Хемани М. е изпълнил надлежно. Никъде в ЗЧРБ не било предвидено изискване направения съгласно чл. 25, ал. 1, т. 7 влог да бъде поддържан за по-продължителен период след изтичане на първоначалния 5-годишен период. По тази причина неподдържането на инвестицията след този период според жалбоподателя не следва да съставлява основание за отнемане на постоянно пребиваване съгласно чл. 40, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Най-сетне счита, че издадената заповед не съответства на целта на закона. Позовава се на това, че е в хода на издаване на заповедта, а и към момента на делото, е предприел и възможните (към настоящия момент) стъпки за извършване на нова инвестиция, като е осигурил наличност по сметката си в [фирма] и я довършил на 15.03.2021г., за което прилага удостоверение от банката. Отнемайки разрешението за пребиваване на жалбоподателя, административният орган е постъпил не съобразно целта, с която е приета разпоредбата на чл. 25, ал. 1, т. 7 от ЗЧРБ. В заключение иска съдът да отмени заповедта като неправилна и незаконосъобразна.

Ответникът – директорът на Дирекция „Миграция“, представляван в съдебно заседание от юрисконсулт Ч., поддържа искане за отхвърляне жалбата като неоснователна и недоказана. Излага становище, че заповедта е правилна и законосъобразна, издадена от компетентен орган при спазване на административнопроизводствените правила. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

По допустимостта на жалбата:

В съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК жалбата е подадена от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК срещу подлежащ на оспорване административен акт. Жалбата е подадена в деня, в който е връчена заповедта, при което е в срок. Съгласно чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България заповедите за налагане на принудителни административни мерки могат да се обжалват при условията и по реда

на Административнопроцесуалния кодекс.

По основателността на жалбата, съдът намира следното:

От фактическа страна:

На жалбоподателя е било издадено решение за предоставяне на статут постоянно пребиваване в Република България на основание чл.25, ал.1, т.7 от ЗЧРБ (справка за чужденец АИС „ЕРЧ“, л.34). Редакцията на разпоредбата, посочена и в справката – след 19.05.2009г., тогава е гласяла, че разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, вложили сумата по т. 6 (1 000 000 лв.) в българска лицензирана кредитна институция по договор за доверително управление със срок не по-кратък от 5 години. Жалбоподателят е приложил сключения договор за доверително управление от 29.09.2011г., с [фирма] (л.67-74), като в същия е посочено, че предоставя парични средства на банката за доверително управление във връзка с чл.25 от ЗЧРБ и получаване на разрешение за постоянно пребиваване в РБългария. Минималната сума, която се предоставя е 511 292 евро. Договорът се сключва за срок от пет години. Приложен е и анекс (л.75 по делото), съгласно който се променя чл.8, ал.1 от договора като клиентът упълномощава банката за изброени действия с предоставените финансови активи.

В справката за чужденец АИС „ЕРЧ“, л.34 е посочено, че съгласно Указ на президента на РБ рег.№ 127 от 23.08.2018г. на Министерство на правосъдието е приел българско гражданство, а с последвал указ на президента на РБ рег. № 210 от 23.10.2020г. на ДБДС е освободен от българско гражданство, като е посочено, че това са актуални данни.

Горното се потвърждава и от фактическите констатация на обжалваната заповед и от твърденията на самия жалбоподател.

В Дирекция „Миграция“ вх. 536400-1731/27.01.2021г. постъпва запитване от жалбоподателя (л.32) относно необходимите стъпки, които трябва да предприеме, за да възстанови статута си на постоянно пребиваващ в РБългария. Уточнява, че предвид забавяне на процедурата му за получаване на българско гражданство съгласно чл.14а от ЗБГ, която започнал на 29.10.2014г., а указ бил подписан на 23.08.2018г., бил принуден да ликвидира инвестицията си в Д., която била в размер на над 2 000 000 лв., за период минимум две години след указа за натурализация, като вследствие на забавите вработата на българските държавни институции, срокът бил надхвърлен, били нарушени предварителните му прогнози и разчети, свързани с развитите на бизнеса му, което го принудило да ликвидира инвестицията си, като в резултат била отменена натурализацията му.

По повод запитването били извършени справки в информационните системи на МВР и предприети поредица от действия за изясняване на ситуацията, описана в запитването, в т.ч. проведена кореспонденция с Българската агенция за инвестиции (Б.) и Министерство на правосъдието (МП). Получен е отговор с писмо вх. 536400-1731/27.01.2021г. по описа на дирекция „Миграция“ – МВР от Б. (л.47), откъдето се уведомява, че Агенцията е издала на М. М. Х. Хемани е издала Установителен документ на 17.09.2014г. и на 07.01.2015г. за наличие на инвестиция, след което не се констатира наличие на последващо заявление или друга информация относно поддържането на инвестиции към днешна дата. От МП, в отговор вх.№ УРИ5364-00-1966/29.01.2021 по описа на дирекция „Миграция“ – МВР, дирекция „Българско гражданство“ (л.48-49 по делото) посочва, че придобитото българско гражданство на основание чл.14а от ЗБГ е отнето (натурализацията на лицето е

отменена с указ № 210 на вицепрезидента на РБ), тъй като проверка от Държавна агенция „Национална сигурност“ е установила, че лицето не е поддържало инвестициите, станали основание за придобиване на българско гражданство, за поне двегодишен период, считано от датата на натурализацията, както и че чужденецът укрива, че Д. са продадени след покупката им. По нататък в писмото е посочено, че в хода на процедурата по придобиване на българско гражданство договорите за доверително управление с П. са били прекратени, а закупената от Хемани държавна облигация не била налице, тъй като била продадена на 22.12.2017г. четири дни след закупуването ѝ – 19.12.2017г.

След като получава тази информация ответникът инициира производство за отнемане правото му на пребиваване на чужденеца поради отпадане на основанията, при наличието на които е предоставено правото на пребиваване. Изпратено е съобщение от 19.01.2021г. (л.33) до чужденеца на посочения от жалбоподателя адрес кореспонденция, с уведомяване за стартираното производство и за възможността за запознаване с материалите по делото и за представяне на възражения в законоустановения срок.

В отговор на полученото съобщение, упълномощен представител на жалбоподателя (л.38-39) излага аргументи, касаещи забавянето на производствата по ЗБГ около 8 години от придобиване на разрешението за постоянно пребиваване, уточняване че е поддържал инвестицията си изцяло и в пълен размер до 31 януари 2018г. и заявено желание да извърши нова инвестиция съгласно чл.25, ал.1, т.6 или чл.7 от ЗЧРБ, за да запази притежаваното разрешение за постоянно пребиваване. Направено е искане за временно спиране на откритото производство по отнемане на предоставеното право на постоянно пребиваване и за предоставяне на възможност на чужденеца да изправи нередовностите в статута на постоянно пребиваващ.

С предложение от 11.02.2021г. (л.30-31 по делото) органи при ответника предлагат да се приложи чл.40, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, като се изготви заповед за отнемане на предоставеното право на постоянно пребиваване.

Последва издаването на обжалваната заповед (л.18 по делото). В същата са изложени изброените по горе фактически установявания относно прекратяване на инвестицията. Отхвърлени са аргументите за спиране, въз основа на желание за подновяване на инвестицията, предвид, че подобна правна възможност за саниране на отпадналото основание за пребиваване и за дерогиране на императивна правна норма, която възлага на компетентния орган да отнеме пребиваване при наличие на определените предпоставки, в българското законодателство не се съдържа. Намерени са като неотнормирани в производството по ЗЧРБ доводите относно бавност на процедурата по придобиване на българско гражданство, а също и останалите съображения свързани със затрудненията на чужденеца относно извършване на нова инвестиция, които не били в правомощията на административнорешаващия орган по настоящото производство и не следва да бъдат предмет на обсъждане.

Ответникът е отнесъл фактическите обстоятелства относно неподдържането на инвестицията от жалбоподателя като относими към разпоредбата по чл. 40, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. При вземане на решението за налагане на мярката по чл. 40, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ органът е отчетел обстоятелствата по чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. Отчетено е, че пребивава в страната от 2011г., не попада в категория „уязвими лица“ по смисъла на §1, т.4б от ДР на ЗЧРБ, спрямо него не са налични производства по ЗУБ или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение,

предоставящо право на пребиваване, няма регистрирани семейни връзки на територията на Република България, гражданин е на П., от справките за влизанията/излизанията в страната е видно, че пребиванията му в РБългария са били за кратки периоди. След регистрирано излизане от страната на 29 октомври 2014 г. има данни за влизане в страната на 7 октомври 2018 година и престой от 3 дни, не разполага с данни, че е загубил връзките си с държавата по произход. Крайният извод за налагане на ПАМ е направен след установяване, че са отпаднали основанията за придобитото постоянно пребиваване и на основание чл. 40. ал. 1, т. 1 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ.

В хода на съдебното производство жалбоподателят представя удостоверение от [фирма] за сключена сделка за покупка на Д. на 11.03.2021г. с номинална стойност 430 000 евро и покупта цена 512 096, 13 лв. договор за доверително управление с лицензирана в Република България институция,

Като разгледа горната фактическа обстановка, безспорна между страните и разгледа доводите в жалбата и мотивите на заповедта съдът намери, че издадената заповед е законосъобразна, доколкото безспорно се установи, че към момента на издаването ѝ – 11.02.2021г. е отпаднало основанието по чл.25, ал.1, т.7 от ЗЧРБ, при наличие на което през 2012г. е било дадено отнетото с нея право на постоянно пребиваване на жалбоподателя.

Спорът е относно приложението на материалния закон и целта му, не се установяват нарушения на компетентността, формата и процедурата.

Съгласно посоченото в заповедта като правно основание за издаването ѝ - чл. 40, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ (ред. към издаване на заповедта) отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България се налага, когато са отпаднали основанията по чл. 24, 24а, 24б, 24в, 24е, 24з, 24и, 24к, 24м, чл. 24н, 24о, чл. 25, ал. 1, т. 6, 7, 8, 13, 16 и 17, чл. 25б, 25в, 25г, 33а, 33г, 33к и 33л, 33п и 33т, както и когато вложението, за което чужденецът е получил постоянно пребиваване, бъде прекратено или прехвърлено на друго лице преди изтичането на определения от закона срок, независимо от основанията за прекратяването или прехвърлянето.

Макар и да не е посочено в изричен текст, коя точно от изброените хипотези в разпоредбата е налице в случая, безспорно от описаната в заповедта фактическа обстановка, посоченото правно основание, на което е било издадено отнетото постоянно пребиваване на жалбоподателя – чл.25, ал.1, т.7 от ЗЧРБ и изрично посоченото от органа накрая преди разпоредителната част „, и след като установих, че са отпаднали основанията за придобитото постоянно пребиваване“ е ясно, че фактическото основание за отнемането на правото е отпадането на основанието по чл.25, ал.1, т.7 от ЗЧРБ за предоставянето му. Безспорно е, а и самият жалбоподател го твърди, че след определен период от време – 31 януари 2018г. вече не поддържа своята инвестиция изцяло и в пълен размер (независимо от основанията му за това). В информацията на Б. също се сочи, че към 27.01.2021г. не се констатира последващо заявление (след последното от 07.12.2015г.) или друга информация за поддържане на инвестиции, информацията от МП също потвърждава, че в хода на процедурата по придобиване на българско гражданство (приключила с указ от 23.08.2018г.) чужденецът е прекратил договорите за доверително управление с П. (което е мотивирало компетентните органи за отмяна на натурализацията, макар това обстоятелство по ЗБГ да няма пряко значение по случая). Всички факти сочат, че от 2018г. до датата на издаване на обжалваната заповед на 11.02.2021г. жалбоподателят

вече не е имал вложена сума в размер от минимум 1 000 000 лв. в българска лицензирана кредитна институция по договор за доверително управление със срок не по-кратък от 5 години, при наличие на каквото основание по чл. 25, ал.1, т.7 (редакцията към 2012г.) му е било предоставено право на постоянно пребиваване, както и друга инвестиция, покриваща такова основание, съгласно редакцията на чл.25, ал.1, т.6-8 към момента на издаване на заповедта, която въвежда различни основания за предоставяне на право на постоянно пребиваване, за инвеститори. А след като е прекратил договора си за доверително управление на посочена сума в българска лицензирана кредитна институция, то вече не е налице основанието за право на постоянно пребиваване, отпаднало е.

По отношение на възражението на жалбоподателя, че е следвало да бъде спряно производството по издаване на обжалваната заповед и да се изчака подновяване на инвестицията му, да му се даде такава възможност, следва да се сподели довода на ответника, че не е предвидена такава правна възможност и че това обстоятелство – бъдещо подновяване на инвестицията, не може да санира настъпила хипотеза по чл.40, ал.1, т.1 на отпадане на основанието, при което е предоставено правото. Основанието за правото на пребиваване на жалбоподателя е отпаднало отдавна преди издаване на заповедта, органът го е констатирал със закъснение, но това обстоятелство не означава, че не следва да упражни правомощието си. Съгласно чл.40, ал.1 от ЗЧРБ административният орган действа при условията на обвързана компетентност, когато отнема правото на пребиваване на чужденец в РБ – това следва и от употребения в разпоредбата израз „се налага“ и органът няма правото да избира по-благоприятна за лицето възможност, както при правомощие, упражнявано при оперативната самостоятелност, каквото не е налагането на принудителни административни мерки по ЗЧРБ. Ето защо ответникът не е имал правно основание, след като е констатирал обстоятелството по отпадане на основанието за пребиването, да не наложи отнемане, а да даде възможност на чужденеца да поднови инвестицията си, което всъщност означава създаване на ново основание и производство по издаване на нов акт. В случая, дори да е възникнало такова, то е след издаване на заповедта.

Съдът не споделя тълкуването, което жалбоподателят прави по отношение на разпоредбите, уреждащи предоставяне право на постоянно пребиваване на чужди граждани инвеститори, при направа на вложения. От тълкуването на разпоредбите на чл.25, т.6, 7и 8, заедно с чл.40, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, следва, че вложенията, станали основание за предоставяне на постоянно пребиваване, следва да бъдат поддържани през целия период на пребиваване. Щом тези вложения отпаднат, отпада и основанието, което създават, само докато съществуват е налице основание за право на постоянно пребиваване на направилите ги чужденци. Така е и с всяко едно от изброените основания в разпоредбата на чл.40, ал.1, т.1, уреждаща отнемане на правото при отпадане на основанията за предоставянето му– щом отпадне основанието, отнема се правото, откъдето следва, че това основание следва да съществува във всеки един момент, за да съществува и правото, основано на него. Това е така, защото именно тези основания са връзката на чужденеца с държавата на пребиваване. И при отпадане на тази връзка, в случая чрез инвестиция в

РБългария, при преустановяването ѝ, следва преустановяване на правото, дадено на това основание. След като разпоредбата на чл.40, ал.1, т.1 от ЗЧРБ предвижда отнемане на правото (отделно от хипотезата при която вложението е прекратено/прехвърлено преди сроковете) това означава, че основанието следва да е налице във всеки момент, а не че се стабилизира след изтичане на 5 г. и лицето е свободно да не поддържа вложението си и въпреки това да бъде с право на постоянно пребиваващ в страната. Не това е целта на закона. Що се отнася до доводите, че жалбоподателят е направил ново вложение, от една страна същото не санира отпадналото основание, като основание за отнемане на правото, а представлява ново основание за кандидатстване за предоставяне право на постоянно пребиваване, но в ново производство, за преценка от компетентния орган при условията към момента и при действие на актуалната нормативна уредба.

По горните съображения, обжалваната заповед е законосъобразна, а жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора основателно е искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение по чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ в размер на 100 лева.

Като съобрази направените фактически и правни изводи и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Хемани М. М. Х., гражданин на П., срещу заповед рег.№ 5364з-275/11.02.2021г. на директора на Дирекция "Миграция" при МВР, с която на основание чл. 40, ал. 1, т. 1 във връзка с чл.25, ал.1 от т.7 от ЗЧРБ на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „отнемане на правото на постоянно пребиваване в Република България“.

ОСЪЖДА Хемани М. М. Х., гражданин на П., да заплати на Дирекция „Миграция“ при МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто лева).

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

СЪДИЯ: